

3. Ulkona alkoi pimetä. Miloje oli hermostunut, sillä heillä ei ollut mitään keinoa tuottaa valoa. Hän oli kahden vaiheilla pitäisikö heidän odottaa päivää ennen liikkeellelähtöä vai ei. Aulan roiskeet varmasti tuoksuivat kauas kaiken maailman peto-olentoille, ja siten heidän piilopaikkansa ei ollut paras mahdollinen. Dejanin käteen ei vielä kukaan sattunut yhtään. Miloje yritti avata siteen, mutta se oli kuivunut kiinni käsivarteen niin pahasti, ettei Miloje uskaltanut yrittää irroittaa sitä. Hän totesi Dejanin tarvitsevan lääkäriä todella pian. Siksi he sitten päättivät lähteä liikkeelle jo yöllä. Miloje toivoi heidän löytävän nopeasti jonkin turvallisemman paikan jossa viettää loppuyö. Ikkunaton aula oli nyt hyvin pimeä. Ivo talutti Dejanian, jonka kulku oli yhä vaivalloisempaa. "Täällä taisi kuolla paljon väkeä", Miloje mutisi. Hän vaikutti ahdistuneelta. "Kun kaikki sotilaat lähtivät jonnekin. Siellä tapahtui jotain tosi vakavaa he sanoivat", Ivo kuiskasi. "Me menemme nyt juuri sinne, Ivo", Miloje sanoi hiljaa. Hetken päästä hän jatkoi rohkaisevaan sävyyn: "Pysy vain reippaana niin kyllä tämä tästä." He lähtivät etenemään ääneti. Ilmassa haisi lievästi mädälle, ja Milojeista se haju tuntui tutulta. Hän muisti sen olevan sama, jonka Dejanian purrut eläin oli jättänyt jälkeensä. Ja ehkä aiemmatkin hänen täällä kohtaamansa eläimet. Nyt haju oli kuitenkin viero, joten hän arveli ettei lähellä ollut mitään elävää. Miloje ihmetteli, miksei täällä liikkunut enempää eläimiä kun he olivat ensin niin suurella työllä ja tuskalla pitäneet niitä ulkopuolella jo viikon ajan. Pian he saapuivat L-osaston oville. Missään ei vaikuttanut olevan ketään, eikä koko heidän kävelynsä aikana mistään ollut kuulunut ääntäkään. Pian noiden ovien jälkeen he kuulivat ensimmäisen kunnan äänen; edestä kuului kolahdus. Kun peltiastia olisi pudonnut laattalattialle. Sen jälkeen oli taas äänetöntä. Käytävällä oli hajonneita ikkunoita, joista tuli jonkinverran valoa. Juuri sen verran, että he näkivät ihmishahmon kävelevän hitaasti ovelta toiselle. He jähmettyivät ääneti paikalleen. "Minä tunnen hänet", Dejan kuiskasi ja lähti hoippumaan eteenpäin. "Et sinä voi tässä valossa", Miloje sanoi ja tarttui tämän terveen käden olkapäähän. Dejan riuhausi käden irti ja astui eteenpäin. "Seis", Miloje sanoi ja tarttui Dejaniin molemmin käsin. "Sinä et ole oma itsesi!" Dejan ei vastannut, rimpui vain eteenpäin. Jopa hänen purtu kätensä pyristeli hiukan, tosin heikosti. Hahmo palasi ovesta käytävälle, Dejanin ja Milojen painamisen aiheuttama meteli kuului varmasti sinne asti. Se seiso hetken, oletettavasti katsellen käsirysyä, ja alkoi astella kohti. "Minä haluan hänen luokseen", Dejan sanoi epätoivoisella äänellä. "Sinä haluat mitä?" Miloje sähisi, saaden samalla tämän kammottua lattiaan kasvoilleen. Miloje veti Dejan vyöllä olleen veitsen ja löi sen lattiaan Ivon eteen. "Sinä otat tämän", hän sanoi. Hahmo käytävällä eteni hyvin verkkaisesti, ja Miloje ja Ivo ehtivät katsella sitä hyvän aikaa ennen kuin se oli riittävän lähellä että Miloje pystyi puhumaan sille huutamatta. "Seis", Miloje sanoi. Hahmo ei joko kuullut tai välittänyt. "Seis", Miloje sanoi kiivaammin ja kovempaa, nyt sitä ei voinut olla kuulematta. Milojen tunnistama mädän haju voimistui. Dejan henkäisi euforisen oloisena hänen allaan. "Varo Ivo, jokin on vialla", Miloje kuiskasi terävästi, ja hyppäsi pois Dejanin päältä. Hahmo käveli yhä hitaasti, mutta se jännittyi matalampaan asentoon. Dejan alkoi mumisten ryömiä sitä kohti. "Tämä on paha juttu", Ivo sanoi ääni väristen. Miloje ei vastannut, hän odotti hahmoa kyyryssä, veitsi kädessään, valmiina kohtaamaan sen jos se tulisi lähelle. "Seis!", Miloje sanoi terävästi vielä kerran. Dejan pysähtyi hahmon kävellessä hänen ohitseensa tästä välittämättä. Miloje ei tehnyt samaa virhettä kuin aiemmin sen eläimen kohdatessaan ja jäänyt odottamaan. Kun hahmo oli parin metrin päässä, hän hyökkäsi itse. Hän ei kuitenkaan tohtinut lyödä suoraan veitsellä, vaan sivalsi sillä ilmaan edessään. Hänen odottamallaan tavalla hahmo kurotti käsiään kohti asetta, jolloin Miloje samalla liikkeellä veti veitsikätensä taakse ja löi vasemmalla nyrkillään, astuen reippaasti sivuun vasemmalle. Nyrkki osui miestä kasvoihin. Kuului inahdus, ja mies jähmettyi kyyryyn useaksi sekunniksi. Miloje otti etäisyyttä, ja jäi odottamaan noin kolmen metrin päähän.

“Puhu jotain!”, hän sähisi miehelle. Miloje huomasi, että miehen toinen käsi oli kovin kömpelön olinen, kuin se olisi loukkaantunut. Mies hengitti raskaasti. Dejan oli sillä välin noussut istualleen seinän viereen. “Mene... pois”, Dejan sanoi. “He ovat... minun”, hän puhui hitaasti. “...ystäviäni.” Mies kääntyi katsomaan Dejaniin, ja sitä Miloje käytti hyväkseen hyökäten sen kimppuun takaa. Miloje tönäisi vapaalla kädellään miestä voimakkaasti vasempaan hartiaan, ja tämän horjahtaessa hän astui koko painollaan tämän polvitaipeen päälle pakottaen miehen kontalleen. Tämä kaatui kasvoilleen, käsien koordinaatio ei näyttänyt toimivan kunnolla. Mies alkoi parin sekunnin viiveellä rimpuilla väkivaltaisesti. Milojea hämmästytti se voima, jolla tämä yritti vääntäytyä ylös. “Lopeta, tai lyön veitsellä”, Miloje huusi. Mies tarrasi molemmilla käsillään Milojen vasempaan käteen, ja vääntäytyi kyljelleen lattialla. “Ei saatana”, Miloje henkäisi kun hän ymmärsi mitä mies yritti. “Älä katso!”, hän huusi Ivolle, joka tietenkin katsoi kun Miloje löi miestä veitsellä. Se osui mihin hän tähtäsikin, kaulaan, ja miehen ote kirposi Milojen vasemmasta kädestä. Hän loikkasi kauemmaksi. “Mitä sinä teit”, Ivo henkäisi. “Se yritti purra minua! Purra!”, Miloje kähisi vauhkootuneena. “Pysy kaukana siitä!” hän huusi Dejanille, joka oli alkanut ryömiä makaavaa miestä kohti. Mies lakkasi nopeasti liikkumasta, isku oli osunut kriittiseen paikkaan. Dejan jatkoi ryömimistään, ja Miloje astui ruumiin ja Dejanin väliin. “Jos tulet lähemmäksi niin potkaisen sinua”, Miloje sanoi tiukasti. Dejan ei pysähtynyt. Miloje kiroi ja pukkasi kevyesti kengänkärjellään Dejania otsaan. Tämä älähti, ja tuupertui lattialle. Sitten Miloje huusi Ivolle: “Tule!”, ja juoksi katsomaan mitä lähimmän oven takana oli. Se oli työhuone, jossa ei ollut ovia eteenpäin. “Mennään tänne”, hän sanoi Ivolle, ja otti Dejania kiinni jaloista lähtien vetämään tätä huoneeseen. Ivo juoksi sisään, ja löi oven kiinni heti Dejan käsienkin ollessa sisäpuolella. Siellä Miloje vajosi polvilleen lattialle. “Jeesus, tämä on kuin joku zombieleffa”, hän sanoi. “Kohta minun pitää varmaan puukottaa tuo Dejankin.” “Tuo mies oli sairas, eikö ollutkin?”, Ivo kysyi. “No oli... Se mies oli helveti soikoon valmiiksi kuollut”, Miloje sanoi, enemmänkin itselleen. “Ja Dejan pyörii siinä rajoilla. Hän sai sen ehkä siitä eläimestä joka puri häntä, ainakin sekä se sika että tuo raato haisivat samalle.” Ivo ei vastannut mitään. “Sinä pidät tuon veitsen, etkä anna Dejanin edes koskea siihen, onko selvä?” Miloje sanoi. Sitten hän polvistui Dejanin viereen. “Joku kerta minulle riittää enkä enää taas kerran herätäksään sinua”, Miloje sanoi Dejanille ja ravisti tätä hartioista. Sitten hän ravisti uudestaan. Ja uudestaan. Lopulta hän heitti Dejanin lattiaan. “Ei se herää”, Miloje sanoi katsoen Ivoa silmiin. “Se ei herää.” Ivo tuijotti Milojea sanomatta mitään. “Sano nyt jotain!”, Miloje huusi. “Hiljempaa, Miloje”, Ivo sanoi hitaasti. “Täällä voi olla muitakin sairaita ihmisiä.” Miloje nyökkäsi ja painoi päänsä polviinsa. “Levätään hetki”, hän sanoi. 4. Miloje ja Ivo olivat ääneti liki tunnin. Ivo ei aiemmin tohtinut rikkoo hiljaisuutta, Milojen kyhjäyttäessä polvillaan lattialla seinään nojaten. “Jos Dejan kerran on sairas, niin annetaan hänelle jotain lääkettä”, Ivo sanoi. Miloje ei vastannut heti. Hetken päästä hän sanoi: “Joku on varmasti jo kokeillut sitä... Antibiootteja siis. Jos tuo on virustauti niin sitten ei mahda mitään. Mutta voi se olla bakteerikin kai. En minä tiedä näistä. Voimmehan me kai kokeilla. Mutta en minä löydä näin pimeässä mitään, odotetaan aamua. Vaikka se voi olla kyllä ihan liian myöhäistä...” “Minä voin valvoa jos sinä haluat nukkua”, Ivo sanoi. Miloje hymyili. “No minä yritän”, hän sanoi. “Mutta herätä minut kun sinua alkaa nukuttaa, emme saa molemmat nukahtaa nyt.” Miloje ei saanut unta. Hän tuijotti pimeässä Dejania. Lopulta hän kehotti Ivoa nukkumaan hänen pitäessään vahtia. Miloje asettui oven luokse, siinä oli nimittäin ikkuna. Dejan oli huoneen toisella puolella nurkassa, ja Milojen neuvosta Ivo asettui toiselle puolelle huonetta kuin missä Dejan oli. Poika nukahti nopeasti. Miloje istui jakkaralla, jolta hän näki käytävälle, mutta pystyi katsomaan myös Dejania. Miloje erotti juuri juuri pimeässä käytävän lattialla miehen ruumiin. Häntä kylmäsi, mutta hän jatkoi

ruumiin tarkkailua. Välillä hän vilkuili Dejaniin päin. Ivo heräsi. Oli aivan äänetöntä, lukuunottamatta Dejanin raskasta ja vaivalloisen oloista hengitystä. "Miloje...", Ivo kuiskasi, Milojen keskyttäessä hänet sihahduksella. Ivo nousi hiljaa ylös ja hiipi Milojen luo. Tämä osoitti ikkunaa. Ivo nousi varpailleen nähdäkseen ikkunasta. Hän erotti lattialla ruumiin, muttei juuri muuta. Hän oli juuri kääntymässä kysymään Milojelta mitä hänen piti nähdä, kun hän näki sen. Ruumis liikahti. Ei niin että se oli itse liikkunut, paremminkin se nytkähti hyvin elottomasti. Kymmenkunta sekuntia myöhemmin se liikahti taas. "Mitä tapahtuu?", Ivo kuiskasi äärettömän hiljaa. Miloje pudisti päätään. He katselivat tasaista nykimistä hyvän aikaa, kunnes Ivo kuiskasi palaavansa nukkumaan. Miloje jäi jakkaralle vartioon. Nytkähtely oli tavallaan rytmikästä. Miloje laski sen toistuvan nyt tasan viidentoista sekunnin välein, eli se oli hieman harventunut. Näytti kuin ruumis olisi saanut sähköshokkeja, mikä muukaan saisi se nykimään noin? Hän kääntyi katsomaan Dejania. Heidän olisi ehkä jätettävä tämä piankin, eivät he pystyneet kuljettamaan mukanaan pysyvästi tiedotonta ja potentiaalisesti pian hyvin vaarallista isoa miestä. Milojeista tuntui vain pahalta ajatus, että Dejan oli elossa, ja tautiin oli varmasti olemassa jokin lääkitys. Jos Dejan olisi heti pureman jälkeen saatu lääkäriin hänellä ei varmasti olisi nyt mitään hätää. Miten turhaa kuolla sen takia.